

Potetovaný křesťan????

GRANO SALIS NETWORK

2004

www.granosalis.cz

Tetování signalizuje duševní poruchu

Výraz "tetování" je odvozen od polynéského slova "ta", což znamená vyznačit, nebo od tahitského "tatau" - vpichovat. Původ tetování je velmi starý. Již v mladším paleolitu byly nalezeny určité nástroje a pomůcky, a proto se právem domníváme, že člověk na tomto stupni kultury znal kromě ozdob i trvalé okrašlování své pleti tetováním.

Ve starověku se dějepisci zmiňují o různém způsobu tetování, které dokonce bylo označením poroby. Římané tetovali otroky a někdy i mladé vojíny.

Křesťanství pokládalo od počátku tetování za barbarský zvyk a přispělo k tomu, že vymizelo téměř úplně. Pomineme-li tetáže barevných kmenů, žijících přírodním způsobem (Tichomoří, Polynésie, Mikronésie apod.), žel konstatujeme, že mnozí současníci bílé pleti se k němu vracejí.

Profesor Norman Goldstein z Honolulu, vynikající dermatolog, který se věnuje podrobnému studiu tetování, prohlásil, že většina lidí, kteří se nechají tetovat, trpí psychickými problémy. Výskyt tetovanosti je častější, čím je člověk duševně labilnější. Vyskytne-li se u jedince na jeho těle tato "ozdoba" na třech místech, lze předpokládat u něho psychopatické sklony, patnáct obrázků již signalizuje duševní poruchu. K projevům abnormality rozhodně patří i tetáž na čele či obličej, jak často u některých jedinců pozorujeme. Tetáž na skrytých místech naopak o jedinci prozrazuje, že si je vědom své úchyvky ale snaží se ji před normálními lidmi utajit. Chlubí se jí pak pouze mezi individui, kteří patří do komunity, pro jejíž členy je tetování prestižní záležitostí a předmětem obdivu.

tomek

Komentář:

Tetování kdysi snad představovalo příslušnost ke kmeni nebo klanu. Hmyz se při setkání představuje chemicky, psi se očichávají, zato lidé přesedlali na vizuální zpravodajství a okukovali se (dodnes to dělají slečny, chtějí dát zprávu o sobě slušným oblečením). Tak na větší dálku než ti psi a kočky umíme poznat člověka, protože vizuální informace je dálková.

Myslím, že použití tetování je jakýsi návrat do starých dob, kdy se předkové poznávali na dálku, jestli je také člen naší komunity nebo cizí a jaké (spřízněné, nepřátelské, lhostejné atd.) Spisovatel Seton, znalec divočiny, vysvětluje, že mávání kloboukem znamenalo, že má prázdné ruce a nedrží v nich zbraň, tedy že je mír. Z toho později povstalo zvedání klobouku, nebo čepice na pozdrav.

A tak teda tetování mělo význam. Teď na vizuální signalizaci moc nemůžeme dát. I takoví diplomaté se nezávazně škrobeně usmívají, i když jdou vyhlásit mír, i když jdou vyhlásit válku, embargo nebo co. Teď je to tetování móda a možná "návrat" do jakýchsi pocitů našich předků.

Také jsem viděl některé mládence, u kterých jsem měl dojem, že chtějí ocenění nebo pozornost. Dejme jim ji, záleží na tom. Lidé se mají chápat, neodsuzujeme některé, kteří to dělají jinak, jenom proto, že třeba patří do jiné signalizační skupiny. Já jsem za pluralitu. Mějme se rádi, nebude válek, bude prosperita !

Ať žijí malíři, i na vlastním těle.

mk

Tetování: Projev duše na kůži

Nestarší známé tetování na lidském těle vlastní Ötzi. Je to světově známá mrtvola člověka z doby kamenné, která byla nalezena v ledovci blízko Otztal v Itálii. Na těle mrtvého muže se nachází 15 tetování. Mimo jiné probíhá jeden pruh s paralelní linií dolní částí jeho páteře, další pruh vede kolem jeho pravého kotníku a jedno tetování ve tvaru kříže najdeme za jeho pravým kolenem. Nález tetování na tomto těle z doby kamenné byl téměř senzací.

*Tetování Bůh ochraňuj
moji rodinu*

Slovo "tetování" má svůj původ v Polynésii a byl přejat do evropských jazyků v dobách zvýšeného zájmu o život v této oblasti. "Tattoo" z polynéského "tatau" - "znamení jeho kůže jako deník".

Leoš si dal vytetovat na kůži svojí životní mravní zásadu: přes srdce jednu letící a jednu padající vlaštovku. "To proto, že všechno v životě má svůj protiklad", říká. Mladí lidé jako Leoš používají symboliku tetování, aby vyjádřili svůj vztah k životu a smrti. "Každé náboženství zdobí své chrámy", říká Leoš. "a my, kteří jsme tetovaní, vnímáme tělo jako chrám."

Žádné tetování není bez hlubšího významu. Stejně tak, jako vznikaly vzácné fresky ve starých chrámech: vše má jako na šperku svůj smysl a úmysl až do posledního detailu. Tělo jako šperk? To je pro Leoše příliš málo. Nosí své životní motto neustále sebou a vystavuje je na odiv ostatním. Cítí celým tělem

to, čemu se zavázal. Jeho kůže je jeho deníkem. A co se stane, když své mravní zásady změní, když odmítne to, co mu dosud bylo svaté? Taková otázky nemají v jeho světě místo: "Tetovaní lidé jsou lidé věrní pravdě. Stojím si za svou minulostí, i kdybych mnoho věcí udělal špatně."

Egyptští křesťané jsou hrdí na svoje tetování. Obzvláště v náboženství platí, že tetování bylo odpradávná až dodnes "poznávacím znamením určité skupiny", obraz na kůži jako signál pro okolí. To vychází u egyptských křesťanů z koptské tradice. Téměř všichni jsou tetováni znamením kříže. Proč? To ví znalec koptské církve, Antonín Mayer: "O koptech se zejména mluví v tomto směru tak, že se tím chtějí oddělit od jiných nekřesťanských náboženství. A egyptští křesťané jsou pyšní na svoje tetování. Viděl jsem jak si kopti z radosti nad svým křesťanstvím potetovali zápěstí na ruce a tím vyznávají: jsem Kristův, zde je moje tetování na zápěstí, a sice v místě, kde vede tepna, protože tam je lze jen velmi špatně nechat odstranit."

Tetování Kříž

Tetování Ježíš

Také mezi prvními křesťany byli někteří, kteří se nechali tetovat. Nosili iniciály Ježíše Krista ("X" nebo "I.N."), rybu, kříž či jehně na čele nebo na zápěstí. Není však dosud jasné, zda se jednalo o tetování jehlou nebo o barevné jizvy.

Přitom se význam těchto znaků vykládal různě nejen v průběhu doby, ale i dokonce v průběhu i jedné epochy. Vyznavačským křesťanům byly vytetovávány značky, aby se mohli odlišit jako "kacíři" nebo "odpadlíci" od "pravé víry". Lidé se tehdy takto pokoušeli křesťany vyloučit ze společnosti.

Křesťané naopak vnímali tato tetování úplně jinak. Pro ně se nejednalo o stigma, ale spíše o značku příslušnosti ke společenství. Se vsí otevřeností tak mohli ukázat, že jsou připraveni pro svou víru trpět. "Myšlenka" označování tetováním se u křesťanů ujala jako dobrovolné přijetí stálého poznávacího znamení. A to zejména v zemích, ve kterých byli křesťané v menšině.

Tak byla v roce 1890 v Bosně tetována katolická děvčata, aby se zabránilo přestupu k islámu. Arménští křesťané dodržovali tradice poutního tetování ještě do 1. světové války. Účastníci křížáckých výprav mívali často tetování, aby měli v případě smrti zajištěn křesťanský pohřeb. Podobné účely sledovalo tetování porodními asistentkami v Paříži v 18. století. Tetovaly matky a jejich novorozence identifikačními značkami, aby se zamezilo záměnám a k snadnějšímu hledání při náhlých úmrtí dětí nebo při potřebě určení matky.

Církev se obrátila proti tetování

Ovšem v těch zemích, kde chtěla církev provádět misijní práci a kde bylo tetování tradiční, začala usilovat o to, aby postupně dostalo mezi lidmi špatnou pověst. Kvůli odlišení vlastních členů církve od těchto "primitivních národů" zde tetování zcela zakázala.

Církev se přitom odvolávala na Starý Zákon: "...mrtvým nesmíte zhotovovat na těle žádné zářezy a nesmíte si vyrýt žádnou značku.(3. Moj. 19,28). "...kněží si nesmí vystříhávat na své hlavě pleš, stříhat si vousy a na těle dělat zářezy." (3. Moj. 21,5).

Vytetovaný nápis Ježíš

Již v roce 787 po Kristu bylo tetování papežem Hadrianem I. na koncili vypovězeno z křesťanské kultury jako pohanský zvyk. Současně byly všechny druhy ozdobného tetování na těle výslovně zakázány.

Takové zákazy platily ještě donedávna. Dokonce ještě v roce 1996 bylo v kantonu Bern ve Švýcarsku zakázáno nechat se tetovat. V zákoně byl tento čin označen jako prznění těla.

Bruno Graber

Komentář wollek:

No nevím, mě osobně se tetování vždy protivilo, ale když jsem poslední dobou slyšel názory některých křesťanů, kteří se toho zastávali, raději jsem přijal opatrnější náhled a neodsuzuji to. Určitě jsem ovlivněn kulturou, kde jsem vyrůstal.

Nicméně, zajímaly by mne čistě biblické argumenty zastánců i odpůrců tetování. Sám jsem se řídil veršem, že tělo je chrám Ducha Svatého a dělat si na něm tetování jsem bral jako poškozování si těla.

Chtěl bych zdůraznit, že můj současný postoj k věci je prakticky neutrální a rád se tedy poučím.

Jediné, co jsem o tetování přímo našel v Bibli je následující verš (uvádím v různých překladech, protože se ani jeden neshoduje s citací v článku).

Leviticus 19:28 Nebudete svá těla zjizvovat pro mrtvého ani si dělat nějaké tetování. Já jsem Hospodin. (Ekum.)

Leviticus 19:28 Nedělejte si na těle smuteční jizvy ani žádné tetování. Já jsem Hospodin. (NBK)

Leviticus 19:28 Nad mrtvým pak nebudete řezati těla svého, a žádného znamení vyrytého na sobě neučíníte: Já jsem Hospodin. (Kral.)

No, nemám zrovna pocit, že by tetování bylo to nejlepší, jak by křesťan měl vyjadřovat své pocity. Alespoň mě zatím nikdo nepřesvědčil o opaku.

Tetování? Nebud' směšný!

Pamatuju už dost. Fotbalový míč se šněrováním, katechismus na školách, pracovní soboty i pivo za korunu pětadvacet haléřů. Také módu košil dederonek (souvisí s místem našich nákupů DDR), světlemodrých roláků, pomalovaných triček a odbarvených hlav.

Co ale nepamatuju, je současná honba za tetováním klasickým (na doživotí) i dočasným (hena, nálepky).

To první bývalo synonymem pro kriminál či nudu v čase základní vojenské služby, to druhé záležitostí předškolních dětí, které to dostávaly na papírku se žvýkačkou. V letošním létě se nedalo nestrávit hodiny u vody, a tam to byla pokaždé jedna velká přehlídka. Ač pamětník, nejsem zase tak staromilský, abych odmítal všechny novoty a trendy. Dokonce musím přiznat, že na opálených tělech (pozorněji se dívám na něžné pohlaví, ale to u většiny mužů už tak bývá) se mi spirála nad zadečkem, drak na rameni, had kolem kotníku a řada dalších výtvorů docela líbí, jenže... Zhlédli se v tom také dříve narození a dobře vykrmení spoluobčané, a těm by asi nepomohl na břicho či na zádech ani originál od Chagalla.

Nedalo mi to a zeptal jsem se na názor a na fenomén tetování jedné známé psycholožky. Odpověděla mi, že někteří dospělí ještě nepřekročili stín puberty a vstupují na tenký led, který pro ně už by měl být tabu. Vlastní potomci se jim pak smějí. Závažnější ale je, že potom mladí vyhledávají nové prostory, aby se odlišili. Tetování po celém těle může být jenom začátek.

Václav Chadraba

Bible výslovně zakazuje tetování:

Nad mrtvým pak nebudete řezati těla svého, a žádného znamení vyrytého na sobě neučíníte: Já jsem Hospodin. Leviticus 19:28

katolik

Komentář:

obavam se vsak, ze kdybych si NA ZAKLADE VERSE Z TETO KNIHY (leviticus) nenechal udelat tetovani (pomineme, ze zrejme ne na pamatku mrtveho), musel bych pak stejne i nepristrihovat si vlasy na hlave dokola ci nosit ve spod na odevu trasne...

par citaci (mozna ne uplne k veci):

Gal 5:3 Znovu dosvědčuji každému, kdo se dá obřezat, že je zavázán zachovávat celý zákon.

neni to tak, ze kdyz se chceme na zakon spolehnout v jedne (a nikoli nedulezite) veci, je treba ho prijmout cely?

Gal 3:10 Ti však, kteří spoléhají na skutky zákona, jsou pod kletbou, neboť stojí psáno: 'Proklet je každý, kdo nezůstává věren všemu, co je psáno v zákoně, a nečiní to.'

a co z toho vyplývá?

nerad bych to uvadel jako svatou vec, ale takhle to chapu ja...

green_prophet

Potetovaný křesťan????

Kdo říká tetování je svatokrádež? Je to Bible? Ne.

Proč tolik křesťanů „odsuzuje“ ty co tetování nosí nebo si jej chtějí nechat udělat?

Myslím si, že bohužel někteří křesťané nerozumí plně spasujícímu milosrdenství, které nám bylo dáno skrze lidskost a smrt našeho Pána Ježíše Krista.

Jako oddaným křesťanům spočívá na nás objasnění jiným lidem těchto věcí....

1. Starý zákon a Nový zákon postavený na Kristu a spojitost verše Leviticus 19:28 s Novým Zákonem,
2. Kontext s 1.listem Korintským verš 6:19...Tvé tělo jako chrám
3. Představa tetování v Bibli
4. Naše oddanost evangelizovat.

Pokládáme taky za potřebné našim kritikům dokázat, že naše víra je založena na více skutečnostech než na tetování“ je to samozřejmě podporováno dobrou prací. A musíme se modlit tolik jak je možné, za to ať tyto ač zdánlivě důležité problémy (jak třeba tetování nebo takzvaný body art) jsou v jinací rovině než více důležité problémy jako: nerovnost, hladomor, křesťanská jednota...

Starý zákon a Nový Zákon jak verš Leviticus 19:28 má návaznost na Nový Zákon

Zdá se, že každý křesťanský argument proti tetování se „motá“ kolem jedné věci tj. tady tento verš z Leviticuse: Nebudete svá těla zjizvovat pro mrtvého ani si dělat nějaké tetování. Já jsem Hospodin.

Je tu obrovský problém s tímto argumentem. Někdo nemůže uvěřit tomu, že Ježíš je Pán, přišel aby nás milosrdenstvím a láskou zachránil, a že a tyto verše jsou stále aplikovatelné i pro nás v současné době. Zní to drsně, ale je to pravda. Odpověď je jednoduchá. Kristus nám dal Nový zákon, který naplňuje Starý zákon, který obsahuje i Leviticus 19:28

Po zodpovězení následujících otázek, uvidíme, že NZ nás osvobozuje z pout, jenž nás držela v zajetí rituálů a obyčejů jako je psáno v Leviticus 19:28.

Co je vlastně Starý Zákon? Proč byl tolik potřebný

Předtím než vysvětlíme Nový Zákon a jeho osvobození a jeho osvobození, potřebuje se podívat na Starý Zákon, jeho přirozenost, a proč byl tolik důležitý v historii spásy.

Předtím než Kristus přijal lidskou podobu a stal se člověkem, svět žil ve zmatku. Byl rozpolcený a lidé nerozuměli tomu, že je jen jeden pravý Bůh. Bible o tom velmi často vypovídá. Ve skutečnosti víme, že lidé byli spirituálně velmi dětinští, nedospělí a neschopní pochopit svou hříšnost, a při tom jak jsme byli rozdělení nenabízelo se žádné rychlé řešení jak se spojit. To bylo v případě příchodu Kristus, část Božího plánu. Pán se spojil s některými lidmi, aby připravili lidstvo na příchod Spasitele (podívejte se na Deuteronomium 7:6). Připravili na chvíli naplnění času kdy přijde Ježíš, Bůh dal Mojžíšovi a Israelitům určité zákony, které probudily jejich svědomí a vlastně ve stejnou dobu je oddělil od pohanských národů určitou bariérou, která zajišťovala, že Israelité nebudou „znečištění“.

Ku příkladu máme Starý zákon načrtnut v knihách Exodus, Leviticus a Deteronomium. Starý zákon je rozdělen na dvě části, morální kód a obřadní předpisy (dodržování rituálních obyčejů). Morální kód je shrnut do desatera Božích přikázání jako přirozeného zákona, zákona svědomí, shromážděného z nějakého důvodu, a podklad k tomu aby člověk mohl realizovat žití jako obraz Boha. Přikázání poukazují na to co je proti Boží lásce, a tím tedy co je hřích. Druhá část Starého Zákona, obyčeje, byla důležitá aby udržela Israelity jako lid sjednocený a oddělený od pohanů.

Když jsme již měli Zákon, proč jsme ještě potřebovali Nový Zákon?

Pravda se má tak: Starý Zákon je nekompletní. Nechceme říct , že je nesvatý nebo neinspirovaný nebo ,že není část záhadného Božího plánu. Starý Zákon se svými drsnými tresty a podobně, byl nezbytný pro tvrdohlavé lidi, kteří byli tělesní a neduchovní. Bůh chtěl, aby Jeho vyvolený lid vybudoval povědomí hříchu tak, aby když se naplní čas, Bůh mohl představit Nový Zákon, který umožní každému z nás poznat v srdci Boží lásku. Boha, jenž odpouští naše hříchy a činí naše životy věčnými. Zde následují „kritické“ oblasti Starého Zákona:

- Neodpouští naše hříchy (od Nového Zákona jen Boží láska tak může učinit)
- Připouští, že naše činy v souladu se zákonem jsou jediná kritéria pro věčný život (od Nového Zákona jen Boží milost založená na víře tohle může garantovat)
- Vyvolává spíše strach z trestu, než lásku, kterou je Bůh.

Popravdě, jestli Starý Zákon měl sílu nás učinit spravedlivými a nehříšnými, tak obět Ježíše na kříži, který otevřel naše dveře k Bohu, by nebyla potřebná.

„Nepohrdám Boží milostí: Kdybychom mohli dosáhnout spravedlnosti skrze zákon, byla by Kristova smrt zbytečná.“ Galatským 2:21

„Avšak Ježíš dosáhl vznešenější služby, právě tak jako je prostředníkem vyšší smlouvy, založené na lepších zaslíbeních. Kdyby totiž ta první smlouva byla bez vady, nebylo by třeba připravovat druhou.“ Židům 8:6-7.

Je jasné, že Starý Zákon neměl sílu nás odpoutat od hříchu, protože jen milost Ducha Svatého, dána věrným skrze víru v Krista, je schopna nám smazat skvrnu hříchu. Víra a odpuštění hříchu jsou dary, které vedou k věčnému životu, a jedině Kristus může obdarovat těmito dary. Obřadní a rituální obyčeje ve Starém Zákoně byly jen náznaky čistšího a více efektivního života, který vidíme v Novém Zákoně, jenž učinil většinu Starých Zákonů „bezvýznamných“.

Celá Nová Smlouva je proklamace Nového Zákona, jako třeba činy ranné církve. Vidíme Nový Zákon ve:

- spisech Apoštolů, Evangelistů, Sv. Pavla
- činech ranné církve
- Kristovu slovu a činech

V Novém Zákoně, Sv. Jan Křtitel je jedna s prvních postav, která nás obeznamuje, že je Nový Zákon, který máme následovat pokud chceme dosáhnout odpuštění hříchu a věčného života.

„Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: "Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.““ Jan 1:29

V tomto jediném pouhém tvrzení Jan Křtitel objasňuje, že Ježíš je oběť (beránek), která smívá naše hříchy, ne oběti, které jsou načrtnuty ve Starém Zákoně. Rituální obyčeje by měly v tomto smyslu váhu, kdyby Jan Křtitel řekl: „Hle, beránek Boží, který spolu s obřízkou a spálenými oběťmi snímá hřích světa.““ Ale on tak neučinil.

Sv. Jan Evangelista ve svém Evangelii, načrtává potřebnost víry-ne obyčeje Starého Zákona-jako základ pro přijetí do Království:

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3:16

Sv. Jan nepíše o tom, že pro přijetí do Království je nutné být obřezaný nebo obětovat oběti na oltáři nebo odmítat se dotknout malomocných. Ne, píše, že potřebujeme víru, víru v Krista

A Sv. Petr, první mezi Apoštoly a vůdce ranné církve, řekl, že víra v Krista a ne lpění za Starém Zákonu je nejdůležitější pro odpuštění hříchů:

„Jemu všichni proroci vydávají svědectví, že pro jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v něho věří.“ Skutky 10:43

Jestli někteří křesťané věří, že tyto exprese jsou příliš tupé a obskurní a nedostatečně popisují „zrušení“ Starého Zákona ve smyslu přejít na Nový Zákon, tak já říkám, že by si měli přečíst co Sv. Pavel řekl o Zákonu, který určoval životy Židů. Sv. Pavel je velmi dobrý v zavržení Starého Zákona coby nezbytného nástroje pro dosažení spasení:

„Odloučili jste se od Krista vy všichni, kteří chcete dojít ospravedlnění na základě zákona, pozbyli jste milosti. My však z moci Ducha a ve víře očekáváme spravedlnost, která je naší nadějí. V Kristu Ježíši nezáleží na tom, je-li někdo obřezán či ne; rozhodující je víra, která se uplatňuje láskou.“ Galatským 5:4-6

„Nyní, když jsme zemřeli tomu, čím jsme byli spoutáni, byli jsme zproštěni zákona, takže sloužíme Bohu v novém životě Ducha, ne pod starou literou zákona.“ Římanům 7:6

„A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic, abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista - spravedlností z Boha založenou na víře“ Filipským 3:8-9

„Ne že bychom mohli tuto způsobilost přičítat sami sobě na základě toho, co je v nás; naše způsobilost je od Boha, který nás učinil způsobilými sloužit nové smlouvě, jež není založena na liteře, nýbrž na Duchu. Litera zabíjí, ale Duch dává život.“ 2. Korintským 3:5-6

Jako dodatek k písmům apoštolů, evangelistů a Sv. Pavla, skutky ranné církve naznačily, že Nový Zákon začal být realizován. Sv. Petr, vedoucí církve a zástupce Kristův na zemi, ukazuje pro příklad při návštěvě pohana Corneliuse, který je ohromen tím, že ho mohl Petr navštívit, někoho kdo je podle standardů Starého Zákona nečistý. A tu Petr říká jak praví Nový Zákon:

„Promluvil k nim: "Dobře víte, že židům není dovoleno stýkat se s pohany a navštěvovat je. Mně však Bůh ukázal, abych si o žádném člověku nemyslel, že styk s ním poskvrňuje nebo znečišťuje.“ Skutky 10:28

V dalších několika letech ranná církev se mohla snázt oprostit od tvrdosti rituálních praktik, které otročily Židy a udržovaly je od milování všeho rovnou měrou. Ve skutečích 15 vidíme vůdce církve (Petra, Pavla, Barnabáše, Jakuba a mnoho dalších) objasňující názor církve k obřizce, jednoho z nejsvatějších zákonů (a nejvíce separatistického) zákona Staré Smlouvy sestavené Mojžíšem. Výsledek by neměl překvapit nikoho: apoštolové zrušili potřebnost obřizky a téměř všechny zákony, kterými byli vázáni Židé. Proč? Duch Svátý jim řekl, aby si neuložili většího břemene než je třeba (Skutky 15:28), protože víra byla jediným nezbytným elementem pro život v Kristu.

Další z nejsvatějších práv Staré Smlouvy. Sabat. Byl pečlivě zrušen v čase kdy napsal Pavel svůj 1. list Korintským.

„V první den týdne necht' každý z vás dá stranou, co může postrádat, aby sbírka nezačala teprve tehdy, až k vám přijdu.“ 1. Korintským 16:2

První den týdne bývala v té době neděle. A tento verš jasně ukazuje, že to byl den kdy se ve svých komunitách scházeli křesťané (oproti Židovskému Sabatu, který býval v sobotu). Jak by mohli křesťané upustit od Sabatu, jednoho z nejsvatějších obyčejů, jestliže by neměli Nový Zákon vyžadující víru a odpovídající milosti?

Ale pravděpodobně někteří křesťané třeba řeknou zapomeňte na všechno co je výše uvedeno: ranná církev špatně vysvětlila co Ježíš říkal a učinil během své služby. Jak daleko je toto od

pravdy! Ježíš nemluvil pouze o Nové Smlouvě kterou zakládal, On činil pro to vše, aby bylo jasné, že Jeho Nový Zákon je podstata skutečnosti.

- On nazývá apoštoly neuvědomělé Zákona
- On odpouští hříšníkům téměř výhradně
- On zavrhuje náboženskou ortodoxnost (Farizejští)
- Jeho učení a učení v podobenstvích ukazují příklady Nového Zákona
- „Rozbíjí“ Starý Zákon.

Jestli by se Kristus zajímal o zachování Starého Zákona, byl by si nevybral apoštoly mezi Farizejskými, Sudaceskými, kteří byli pevní v zachování Zákona? Místo toho si Ježíš vybral apoštoly z lidí na úplně jiné straně. Jeho apoštolové jsou rybáři, výběrčí daní, bojovníci, takoví které nebylo právě jednoduché učit Starý Zákon.

Mimo to, kdo může rozumět Evangeliím, které hlásají jak Ježíš odpouští hříchy pohanů, nečistých osob a nechvalně známých hříšníků. (Jan 5:1, Marek 7:24, Marek 8:22, Matouš 9:20) Kdyby Bůh byl zaujatý do Starého Zákona, proč by Kristus vyrušoval tyto lidi, kteří samozřejmě nedodržovali Starý Zákon? Ne samozřejmě, ne. Tak co vlastně tyto „hříšníci“ dohromady měli? Mají víru, nezbytný element pro spojení s Bohem. To je to co Ježíš říká těm co je uzdravil, „Tvá víra tě uzdravila“.

Samozřejmě Ježíš nezachraňuje pouze hříšníky, On také zavrhuje ty, kteří následují Zákon bez zájmu o Ducha a to je velmi důležité. Pro lidi, kteří jsou typickými zastánci Starého zákona jsou lidé pro které má Ježíš nejbolestnější zavržení. Na několika místech Ježíš kritizuje Farizejské za jejich ortodoxní striktní zachování Zákona.

„Což nerozumíte, že jsem k vám nemluvil o chlebech? Mějte se na pozoru před kvasem saduceů a farizeů!“ Tehdy pochopili, že jim neřekl, aby se měli na pozoru před kvasem, nýbrž před učením farizeů a saduceů.“ Matouš 16:11-12

V Matoušovi a Lukášovi Ježíš také kritizuje Farizejské ve spojitosti Starého Zákona a dodržování rituálních obyčejů, kterým jsou tak oddáni (například. Matouš 23 a Lukáš 11:32-59).

Ježíšovo kritizování Farizejských tady nekončí. Také komentuje jejich zvyky (část Starého Zákona) a jakou sílu mají tyto zvyky je spasit. V podobenství s výběrčí daní a Farizejským, výběrčí, který porozumí tomu, že je hříšník je svou vírou ospravedlněn, kdežto Farizejský, který se postí dvakrát týdně a odevzdává desátky ospravedlnění neobdržel (Lukáš 18:9-14)

Stejně tak Kristovo učení, jeho podobenství, jsou plně aplikována a oslavou Nového Zákona. V podobenství o Dobrém Samaritánovi (Lukáš 10:30-35) Nebyl to ani kněz ani levita-následovníci Starého Zákona- kdo muži zmlácenému zloději pomohl. Proč mu nepomohli? Dobrá, jestli by umřel nebo již by byl mrtvý, kněz a levita, byli následovníci

Zákona, měli tedy by podstoupit rigorózní očištný proces. Jasně, že tento „proces“, část zákona, nenechává žádný prostor na soucit. Tak to musel být Samaritán, někdo „mimo Zákon“, kdo pomohl zraněnému muži. Kristus nám zde ukazuje lásku pracující skrze Ducha Svatého, která je důležitá a ne zastávání zákona, který dává takzvané očištění nebo soucit.

Velmi jasně Ježíš odvolává zákaz požití jídel označených Starým Zákonem jako nečistá, protože zakazování má nulovou šanci udělat někoho svatým a vítaným u Boha:

„Svolal zástupy a řekl: "Slyšte a rozumějte: Ne co vchází do úst, znesvěcuje člověka, ale co z úst vychází, to člověka znesvěcuje.““ Matouš 15:10-11

Ježíš rozbije všechny předpisy Starého Zákona, aby ukázal, že rituály a obyčeje jsou nic bez Ducha, který nás vede po nevysvětlitelných cestách. Kristus šokuje a naštává Farizejské na dvou místech, když odmítne Zákonem omezující práci na Sabatu, jednomu z nejuctívanějších Zákonů. Na jednom místě Kristus uzdravuje muže s odumřelou rukou (Lukáš 6:1-5, Matouš 12:1-8). Mohl by tyto věci Ježíš učinit dle Starého Zákona? Je to nejasné. Místo toho chtěl Ježíš spíš říct, že obyčej neznamená téměř nic v porovnání se srdce a Duchem.

Zde se ozývají ti co hlásají, co Kristovo prohlášení: „Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit.“ Matouš 5:17. Je pravda, že Ježíš řekl, že žádná maličkost zákonu neunikne dokud nebude Zákon naplněn. Ale Ježíš naplnil vše Jeho život, smrt a vzkříšení naplnili proroctví a dal konec Staré Smlouvě, otevřením Nové Smlouvy vedené Novým Zákonem. Když Kristus mluvil o setrvání Zákona, říká svým současníkům, že neuvidí změnu dokud je živ.

Znamená to, že Starý Zákon je neplatný?

Bez pochyb nám bylo ukázáno to, že Bůh skrze Krista instituoval Nový Zákon. Co teď? Je Starý Zákon neplatný? Omyl. My všichni víme, že musíme následovat něco i ze Starého Zákona: Desatero přikázání. Jak „že to víme? Ježíš to řekl. Když se Ho zákoník zeptal, které je nejdůležitější přikázání. Ježíš odpověděl: „On mu řekl: "Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.' To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: 'Miluj svého bližního jako sám sebe.' Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.““ Matouš 22:37-40

Zde, Kristus nám říká, že zákony, které máme následovat jsou ty, které mají co do činění s láskou k Bohu a bližním. Proto nám říká, abychom pokračovali v dodržování morálního kódu (Desatero přikázání), ale abychom to dělali motivováni láskou a duchem radši než strachem z trestu.

Po pravdě, Ježíš neříká nám jen, že Desatero je jediná část Zákona, která je nezbytná, On nám dává jeho nové porozumění, založené na Jeho Novém Zákoně lásky a víry. Ukazuje nám, že není dostačující následovat slova Zákona, ale že je v něm ukryt i Duch:

„Slyšeli jste, že bylo řečeno otcům: Nezabiješ! Kdo by zabil, bude vydán soudu. Já však pravím, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu; kdo snižuje svého bratra, bude vydán radě; kdo svého bratra zatracuje, propadne ohnivému peklu.“ Matouš 5:21-22 (a zhlédněte i verše 23-24)

Závěr: Nový Zákon

Je pravda, že my máme Nový Zákon, který obojí naplňuje a odvolává Starý Zákon, povýšením morálního kódu a zrušením rituálů a obyčejů. Od té doby nejsme omezeni Zákony, které vyžadují obřízku a zákaz požití některých jídel. A zákaz tetování je také jeden z těchto Zákonů.

Kontext Korintským 6:19...Tvé tělo jako chrám

Samozřejmě. Odpůrci tetování rádi „předhazují“ tato slova Sv.Pavla:

„Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.“ 1 Korintským 6-19-20

Naneštěstí odpůrci tetování nečtou tyto verše v kontextu. Zde Sv.Pavel není proti tetování, ale varuje obyvatele Korintu před nebezpečím sexuální promiskuity a hlavně pohanských praktik sexu s rituálními prostitutky. Korint v Pavlově době byl zkvétající metropole, bohaté město rozdělené na dvě části. Jednou z hlavních atrakcí byl masivní chrám řecké bohyně lásky Afrodite. Tisíce rituálních protistutů oslavovaly bohyni shromáždění u chrámu. Nově vytvořená část křesťanů byla pohanského původu takže toto uctívání bylo potřeba rozbít. V dopise Korintským, Sv.Pavel ukazuje, že my patříme Bohu, který přinesl Jeho Syna Ježíše Krista a Jeho obět', a tyto smilstva s rituálními prostitutky je jako uctívání falešných bohů. Ukazuje též, že sexuální nesmrtelnost je hřích proti tělu, ve kterém sídlí Duch Svátý. A vlastně sexuální nesmrtelnost je hřích spáchaný přímo proti Bohu.. Zajímavé je na této poznámce to, že není ani slova o tetování.

Představa tetování v Bibli

Víme, že náboženské tetování, před časy Krista bylo normální téměř pro každého až na Židy.

A ačkoli nejsou žádné písemné reference, ve kterých se říká „nech se tetovat“, je hodně veršů pisatelů, u kterých věříme, že byli inspirováni Duchem Svatým, v nichž se zmiňují o tetování a nebo mluví o tetování v metaforách. Toto nás vede k tomu, že tetování bylo přípustnou součástí života. Proč? Jestliže, nějaký subjekt, který je tabu nebo proti Zákonu, mohl by užit jako zmínka nebo metafora a mohl by být ospravedlněn?

Následují teď verše, u kterých věřím, že ukazují přijatelnost nebo přípustnost tetování.

„A budeš to mít jako znamení na své ruce a jako připomínku mezi svýma očima, aby v tvých ústech zůstal Hospodinův zákon, neboť pevnou rukou tě vyvedl Hospodin z Egypta.“ Exodus 13:9

„To bude jako znamení na tvé ruce a jako pásek na čele mezi tvýma očima. Neboť pevnou rukou nás vyvedl Hospodin z Egypta.“ Exodus 13:16

V těchto dvou kvótách Exodu, Bůh říká svým lidem, kteří hodně, a hlavně pohané užívali tetování a náboženské totemy, že dá Židům něco lepšího: oslavu dne kdy budou vyvedeni z Egypta. Pro Židy to bude jejich unikátní znamení. To se zdá, že protirečí naši pozici.

Avšak Bůh nikdy neříká lidem, že tetování je špatné nebo nemorální. On jim neříká, že to musí přestat dělat. On jim říká, že je učiní jinými než jsou ostatní skrze jejich slavnosti.

„Onen řekne: »Já jsem Hospodinův« a jiný se nazve jménem Jákobovým, další si napíše na ruku: »Jsem Hospodinův« a dá si čestné jméno Izrael." – Izajáš 44:5

„Hle, vyryl jsem si tě do dlaní, tvé hradby mám před sebou stále.." – Izajáš 49:16

Zde Izajáš promlouvá Slovo Boží více uvědomělým minoritám Israelitů, kteří se během jejich exilu, obávali, že budou ztraceni uprostřed Babylónských pohanů. Skrze Izajáše Bůh sděluje lidem, že na ně nikdy nezapomene, protože je miluje a jako důkaz, že je nikdy neopustí, říká Židům, že vryl do jeho rukou připomínku, že je zachráněn.

„a poručil mu: "Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a označ znamením na čele muže, kteří vzdychají a sténají nad všemi ohavnostmi, které se v něm páchají." – Ezekiel 9:4

Označení v tomto verši znamená písmeno T nebo hebrejské Tau, jehož tvar připomíná kříž, a které bylo nakresleno jehněčí krví na futra dveří, aby zachránil „zbytek“ Israele když zlikvidoval všechny prvorozené Egypta během posledního moru. V této instanci, toto znamení bude umístěno na věřící, kteří truchlí kvůli hříchům spáchaným v Jeruzalémě.

„Ať už mi nikdo nepůsobí těžkosti, vždyť já nosím na svém těle jizvy Ježíšovy.“ Galatským 6:17

Tady Sv.Pavel jakoby diskutoval o bití a trestech, které postoupil kvůli evangeliu Ježíše Krista a jeho šíření (2. Korintským 11:24-28). Smysl toho je, že Pavel jakoby popíchnul ty co mají zato, že jsou ospravedlněni známkami jako je obřízka. Myšlenka obrazů tetování je nepopíratelná. Značky vlastnictví jsou to co římská otrokářství tetovali na jejich majetek, aby prezentovali to co jim patří.

„A hle, jiný anděl vystupoval od východu slunce; v ruce držel pečeti živého Boha a mocným hlasem volal na ty čtyři anděly, jimž bylo dáno škodit zemi i moři: "Neškodte zemi, moři ani stromům, dokud neoznačíme služebníky našeho Boha na jejich čelech!" – Zjevení 7:2-3

„Na plášti a na boku má napsáno jméno: Král králů a Pán pánů.“ Zjevení 19:16

Poslední verš Janova zjevení, je část Janova proroctví o pádu Římského imperia a Římských armád. Verš představuje Ježíše Krista jako „Pána světa“ jehož jméno, jenž je Slovo Boží je více než titul královského roucha. Místo toho je to něco co náleží Ježíši samotnému a je skutečně nalinkováno Jemu, který je Pánem všeho...skrze unikátní znamení na jeho těle.

Tímto chci říct, že tyto verše neukazují, že Bůh vyžaduje tetování, ale že tetování bylo přijímáno v biblické éře jako součást společnosti a, že je velmi málo důkazů o tom, že Bůh je explicitně proti tetování.

Naše povinnost Evangelizovat

Konečně, je důležité, že si křesťané uvědomují, že Ježíš nechce, abychom svou víru schovávali a nechávali si ji sami pro sebe. Ale přesných opak. Vede nás k tomu, abych udělali vše pro to, aby o naší vnitřní síle věděli naši bratři a sestry. O Slovu Božím, o Božích Zprávách:

„Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého“ Matouš 28:19

„Co vám říkám ve tmě, povězte na světle; a co slyšíte v soukromí, hlásejte se střech.“
Matouš 10:27

Po pravdě, kdykoliv si to chceme nechat pro sebe (ze sobeckých důvodů nebo důvodů strachu z persekuce) ukazuje Duch svatý cestu:

„Nikdo nerozsvítí světlo, aby je postavil do kouta nebo pod nádobu, ale dá je na svícen, aby ti, kdo vcházejí, viděli.“ Lukáš 11:33

Cokoliv si vybereme, ať jsou to kamenné tabulky nebo tetování, Bůh skrze Ducha svatého nás vede k poznání Jeho sama různými dynamickými způsoby. Jenda věc je jasná: jako křesťané, musíme hlásat naši víru každý den našeho života.

Závěr

Bez pochyb je, že tetování NENÍ hříšné a křesťané, která ukazují svou víru inkoustem pod kůži NEPODLEHLI satanovým lstem. Ale pamatujme si, že to, že můžeme být tetování neznamená, že je to pro každého nejlepší. Sv. Pavel říká, že si máme dávat pozor, aby naše činy neodvedly od víry ostatní:

„Nenič kvůli pokrmu Boží dílo! Ano, všechno je čisté, zlé však je, když někdo pohoršuje druhého tím, co jí. Je tedy dobré nejíst maso a nepít víno a nedělat nic, co je tvému bratru kamenem úrazu.“ Římanům 14:20-21

S věděním toho, modleme se za to, skrze přímlyvu Ducha svatého, aby každý z nás mohl porozumět Božímu záměru pro nás ať už toto volání obsahuje nějaký inkoust pod kůží nebo ne.

walcha

Zpracováno ze stránek *Religious tattoos* www.axxent.ca/~gennaro